

נו סולמ

ייקבלה

מורה או חכמים: אלה משה

הקבלה - - ביבליוגרפיה

1. ההיסטוריה של הקבלה - ספרו האנגלי של גרשט שלום, "מסכתות למסכתות או מסכתות למסכתות"
2. הזהר - ספריו של י. חשבי ופ. לחובר, "משנת הזהר"
3. הקדמות הקלאסיות לספרות הקבלה:
רבי משה קורדובירו, "אור בערב"
רבי יוסף אירגאס, "שומר אמונים"
רבי יוסף ק' גיקסלייא, "שערי אורה"
3. הקדמות מודרניות פופולריות לקבלה:
הלל צייטלין, "בפרדס החסידות והקבלה"
הרב יהודה הלוי אשלג, כרך א' של פירוש "הסולמ" לספר הזהר;
כמו כן הקדמתו לספרו (הסולמ) לספר עץ חיים להר"ה ויטאל
הרב ישראל שבתי רטנר, "לאור הקבלה"

קביאור זה - מסכתות למסכתות (הנה)

Maschavim, פירוש א. (אורי צבי יצחק)
(מסכתות למסכתות) - מסכתות למסכתות;
היסוד האותיות: מסכתות למסכתות;
המסכתות למסכתות: מסכתות למסכתות;
המסכתות למסכתות: מסכתות למסכתות;
המסכתות למסכתות: מסכתות למסכתות;

1. הגדרות כלליות: מהותה.

Rufus Jones: "The type of religion which puts the emphasis on the immediate awareness of the divine presence."
Acquinas: "Cognitio dei experimentalis"

באמת: אין באלה שום חידוש. תהלים: "טעמו וראו כי טוב ה'". ודוקא מפני כן - אין הגדרה זו מספיקה, כי כל חויה דתית, אפי' בלתי-מיסטיית, מרכישה רגש של קרבת אלקים (אע"פ שזה בולט בחויה מיסטית)

גרשום שלום: הדתות ההיסטוריות: דו-קטביות (bi-polarity) של אלקים ועולם. מרחק לא-יגושר רק ע"י "קול" או "מאמר" (לוגוס). המיסטיקה: דורשת את הסוד של מעבר ישיר של התהום הזה. הרקע של דרישה זו: נשמת האדם. הקשר הישר בין אלקים ואדם הוא אופייני למיסטיקה

אע"פ שיש השוואות והקבלות, איך לדבר על "מיסטיקה" בכלל, אלא על המיסטיקה המיוחדת לכל דת ומסורת

2. הקבלה:

חקר אלקים בתורת הסוד. ח"ן. מסתורין.
תושב"כ ותושבע"פ -- יסודי היהדות, ואורח חיים שלה
תורת הח"ן -- השקפת עולמה, הטעם של אורח חיים זה

רוב מסירותה בדורות הקדומים -- בע"פ ורק לנבחרים (ו"ס"ג) ^{היה מלשם: דומן ולגזי העתה} אה"כ -- בכח, ובקיצור נמרץ. אה"כ: נחפרסמה -- אר"י, ^(פירוש מלשם: אר"י) חסידות ^(פירוש מלשם: אר"י) קדמותה: ^(ע"פ הווא"ט) קדמו

מיוחסת לאברהם אבינו, ואף לאדה"ר
ימי התנאים. יורדי מרכבה. "ארבעה נכנסו לפרדס". רשב"י.
הזהר - ר' משה די ליאון. רמב"ן. ר' יוסף קארו. האר"י וביית מדרשו.
הגר"א והבעש"ט. עד להרב קוק

ספרותה:

יש בידינו יותר מג' אלפים ספרים נדפסים; יותר מזה בכ"י
ההקבלה שבין מבנה תורת הסוד לתורת הנגלה (עפ"י הגר"ח מואלאזיך);
משנה ש - ספרא דצניעותא (פא"פ עד למשה מסיני)
גמרא - הזהר לכל חלקיו (רשב"י)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

שלחן ערוך - האר"י ז"ל

באור הגר"א על הש"ע - באור הגר"א על ספד"צ

הזרה :

נחפרסם בקטליה אחרי 1275. ר' משה די ליאון. כעין סיפור מיסטי.
מדרש קבלתי. מיוחס לרשב"י וחבריו ותלמידיו. המחלוקת על זהות
מחברו. השפה הזרה. קשיי הבנה.

קוי-אופי: קבלה כמסורת אישית. הכשרת התלמידים. ביישנות אישית.
סוגי ענייניה: מדות ה' (עולם הספירות); המשמעות הסמלית של התורה; הלכה

[illegible]

1. ג"ר (שלש ראשונות). כתר סמל לתזוזה ראשונה בא"ס. אסור אפי' להגות בה (כי שם המקור הראשון לחידה הסתומה על התהוות החומר מן הא"ס), ולכן נקרא אין. הסמל של כתר - כי אינו שייך ל"גוף" הספירות רק מובדל ומופרש ועל גביהם. כתר - ג"כ רצון העליון, לא רצון המכוון למשהו מיוחד, כג' הרצון לברוא, אלא הרצון לרצות, הרצון הקדמוני שהוא למעלה מכל רצון

חכמה. נקרא ראשית (לכן: "ראשית חכמה") כי הוא הראשון שיש לכנותו יש בניגוד לכתר. הרצון בחכמה כבר מוגדר: לברוא (ולכן לפי הזוהר הפירוש המיסטי של "נעשה אדם" וכו' שהם דברי חכמה לכתר). וכך גם "החכמה מאין תימצא" וגם עי"כ "יש מאין". בספירה זו - פרטי תהליך הבריאה הם בפוטנציה במחשבת האלקים.

בינה. כאן הפרטים שהם בפוטנציה ובכלליות בחכמה, יוצאים לפועל המחשבת האלקים, כאן ממושם והאקטואליזציה שלהם. הדמיון בבן אדם: חכמה היא כאשר הרעיון הכללי המעורטל מתנוצץ בו, ובינה כאשר רעיון זה מתחיל להפרט ולהתפתח ע"י שהוא מתבונן בו. הרבה שמות לספירות אלה: חכמה - נקודה (מאין תמצא: נקודה אהן לה ממדים), ובינה - היכל (שהוא מפורט, מסויג). או: חכמה - אבא, בינה - אמא (שהח' היא פעילה, וב' פסיבית, ושאר הספירות הן בניהם). יש שני אספקטים לבינה: העליונה היא המסותרת, ומכנים אותה מי, כי רק זאת יכולים לאמר (יותר טוב: לשאול) עליה. השני - למטה ממנה, שכבר יכולים להגיד עליה כאילו מראים באצבע: אלה. (כך מפרשים ישעי' מ, כו: מי ברא אלה, שהבריאה יוצאת מתוך מי ואלה, כלומר, בינה). ועי"ז מפרש הזוהר את הפסוק הראשון בבראשית: בראשית (ע"י ראשית שהיא הכינוי לחכמה) ברא (הא"ס) אלקים (את הספירה שלאחריה, שאותיות אלקים"ם עשויה מאותיות מ"י ואל"ה)

המקובלים מסתייגים מלהתבונן לא רק בכתר, אלא גם בח ובב, כי כולם נוגעים לכחות המחשבה שלו שהם למעלה מכל השגה אצלנו. וכך אמר הרמ"ק: שלח תשלח את האם (-אמא, בינה) ואת הבנים (הספירות למטה ממנה) תחך לך.

חב"ד. יש מקובלים, וביניהם מחולל תנועת חב"ד, שמעלים את הכתר לעולם הא"ס ומונים את הג"ר כח' ב', ודעת. לפיהם, חכמה כנ"ל היא קדמות השכל לכל גילוי או השגה, הפוטנציה לחשיבה, בהעלם ובהסתור; בינה היא גילוי ההעלם, התפשטות השכל לארכו ולרחבו וממישו תוך מחשבת הא-ל. דעת היא המכרעת ביניהן ומקטרת את שניהם למושכל. דעת היא ל"קישור, שמדביק את מחשבתו במטרת החשיבה.

2. חג"ת - התפשטות, השפעה; עולם חסד ייבנה. ג' - צמצום והסתלקות, גם מקור הדינין והרע. ח' - מים, יורד ממקום גבוה לנמוך. ג' - אש, עולה ממטה למעלה עד שמסתלק. מתמזגים בת"ת (או: רחמים), ייחוד של אש ומים, חו"ג. סמלים באישי התנ"ך: ח' - אברהם, ג' - יצחק, ת"ת - יעקב.

3. נה"י. גילויים החיצוניים של חג"ת. תכלית התגלות ה' - למלוך על ברואיו. ב' פנים לשלטון זה: א', להטיב לברואיו ולהבטיח להם נצחון במלחמה. וזה נצח (התגלמותו של חסד). וב', לשמור על כבוד מלכותו והודו, וזה הוד (התגלמותו של גבורה). מתמזגים ביסוד. סמלים תנכיים: נ' - משה, ה' - אהרן, י' - יוסף. דרך יסוד נשפך השפע של כל הספירות לתוך:

4. מלכות. ה"ים" הסופג את כל השפע הספירתי. היא היסוד הנקבי (פאסיבי, מקבל ולא משפיע). מכנים אותה שכינה, כנס"י (היפסטוזה או עיצום של עם ישראל; כך: שכינתא בגלותא ע"י גלות העם). סמל תנכי: דוד.

5. סיוגם: מימין - חכמה, חסד, נצח. הם: חסדים. נקרא אריך (מל' ארך אפים). שמאל: בינה, גבורה, הוד - גבורות, קציר (מצמאום גב'). בינוניים: ת"ת יס' מלכות

ואנת הוא דאנהיג לון, ולית מאן דאנהיג לך לא לעילא ולא לתתא
ולא מכל סטרא -- כמשמעו

לבושין תקינת לון.

אף הספירות, שהם תיקונין לעצמיות הא"ס, יש להם לבושים,
 שאינם מתגלים בעצמם אלא ע"י ובחורף העולמות של אבי"ע;
 כלומר, ג' העולמות האחרונות בעיקר

דמניהו פרחין נשמתין לבני נשא.

מלבד יחידי סגולה שבדור, ששואבים נשמותיהם מעולם האצילות,
 נשמות האדם מקורן בלבושי אצילות, כלומר מבי"ע. ודרגת
 הנשמה תלויה בדרגת העולם שהוא מקורה.

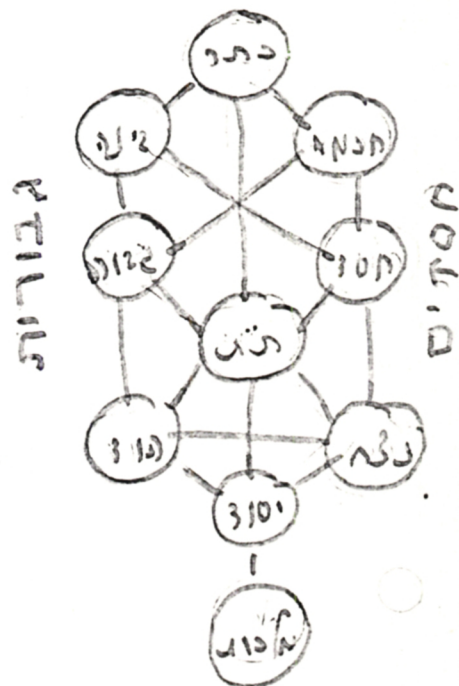
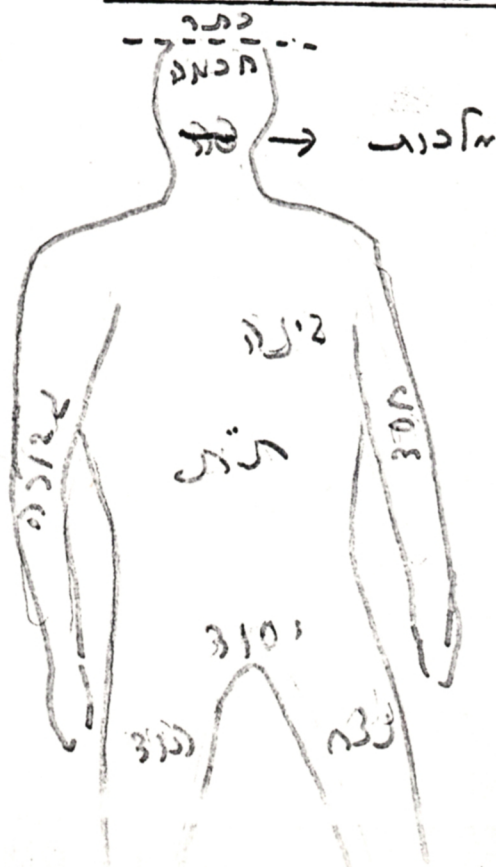
וכמה גופין תקינת לון דאתקריאו ^{לבושין} לבני ^{גופין} דמכסין עליהון

השם "גוף" או "לבוש" הוא ביהם לעולם שלמעלה או למטה ממנו.
 כל מציאות רוחנית היא "גוף" לבני מציאות פחותה בערך ושהיא
 ממלאת אותה, ו"לבוש" לבני מציאות רוחנית רמה ממנה הממלאה אותה

ואתקריאו בתיקונא דא

ולאלה הספירות אנו מכנים בדרך משל לפי אברי האדם

חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד
תרין שוקין, יסוד סיומא דגופא אות ברית קודש, מלכות פה
תושבע"פ קרינן לה, חכמה מוחא איהי מחשבה מלגאו, בינה לבא
ובה הלב מבין.

ואפי' כן - ל' צדיקי צולח נכפלו באמת - וחטאו ל' אצבע' .
ציקר מולות חטאו לה - דירעו נוכח קוסמי ל' הדלמאז, דרורי סו' .
כן שחרש ל' קליפתו כניסו רגל וכל חזלמאז - והא' סדונים ירור מאנג .
אפי' כן נשנה זולא לה , להסוד יתירנו בהמה . נשקן לחטאו ל' אצבע' .
אז ה' ימיו החיים האנשיים , ואצבע , געזולא לה נוצר כחולו -
חטאו . קוצר החטא הי' חזולא הי' לה , ולא הי' חזומי ל' . ואז החטא
נמאצט , ונשלו יו' געזולא ל' חזומי חזומי חזומי .
נשלו ל' חזומי החטא ה' הי' חזומי חזומי חזומי - חזומי חזומי
חזומי חזומי חזומי .

6. ש"צ: המרד בהלכה.

א. משיחיות כשיא ומגמת ההליך התיקון.
 גזרות ח"ה וז"ט (9-1648). חמלניצקי. הכשרת הקרקע למשיח שוא.
 ש"צ (1625-1676). רדיפות בצעירותו על הקבליות הזרה שלו
 נתן מעזה (80-1644) שהיה לנביאו בגיל 20 בירושלים.
 חולי-הרוח של ש"צ: מרה שחורה, *Manic depressive*

ב. ההיסטוריה.
 1665: מכריז על עצמו כמשיח. הפצת שמועתו בחפזות - כאש.
 מטרקיה לאשכנז לפולין: קיצוניות בסיגופים; חגים נערכים
 "לכבודו של המלך המשיח".
 לונדון: 2:1 שיוכתר מלך ישראל בשנתיים.
 התכונות ההמונים להגר ארצה בדרך נס.
 ש"צ מפליג לקונסטנטינופל לקבל הערצתו של השלטון הטורקי
 בבית האסורים. משיח-שוא אחר בפולין מלשין עליו שמורד
 במלכות. השלטן דורש שמד לאישלם.
 השמד של ש"צ (1666). מלבד קנאים אדוקים-- ריקן רוחני,
 איכזוב ההמונים. רגש של בושה. שורפים תעודות, מכחישים.

ג. אידיולוגיה.
 האר"י הקדוש: השתפרות מוסרית מביאה לידי גאולה לאומית;
 תיקון אינדבידואלי לידי ביאת המשיח
 ש"צ ימ"ש: הפסיק את היחס. הכל תלוי במשיח: עליו לרדה לתוך
 עומק הקליפות עד לסופן בכדי להעלות את הניצוצות
 "חטא קדוש". "עבירה לשמה". "מעשים זרים" (*manic exuberance*)
 הכוונה הטובה הופכת את המעשה המכוער למצוה.
 אנטינומיות. "ברוך ... מתיר איסורים". השפעת האנוסים.
 ובכן: כל התנועה היא אנטי-תורה. הדגשה יתירה על אישיות
 המשיח. החשת הקץ ומרד בהלכה.
 השמד איכזב המתונים. אבל הקיצונים: פירשו השמד כעצם
 הירידה לתוך הקליפה. ראשם: יעקב פראנק ימ"ש.
 בובר: "שקר חי". השמדתו לקתוליות.
 א"כ מפלתם: סרובם לקבל מרות ההלכה. ההלכה היא מעצור
 להפרזה רוחנית. בלעדה - שמד. שולם על הש"ציות
 כמכין-דרך לריפורמה.
 אבל הלכה וקבלה יחד: מעמיקה את חזיתו הדתית, מרימה את
 חיינו הדתיים. רב-גוניות היהדות. ההלכה קובעת את
 המעשים; הקבלה: החיים הפנימיים של היהודי מדור-דור.
 הנ"ל: הרקע הרוחני של החלל הדתי בו נולדה החסידות
 התעוררות דתית שנתאכזה, תקווה משיחית, ריקן:
 כל אלה מכשירי דרך החסידות, גם שורש ההתנגדות אליה

ד- הקבלה והחומר:

קדיונה מספר מחנה צבאי "אברהם"

א- פירוש ^{הג'} - "מי שחל כהן";

הד- כי תפס חסד חסד;
הי"ג - מי שחל

ב- כבד ה - מנחם ופירוש, "הד" - באחר נע' צבאי" עז... צבאי" ;
לפ: (אחרי החומר) נע' "אחרי צבאי" עז... "סיוע קני חומר";

ג- פירוש ה - מנחם ופירוש חסד חסד - עז סוף הפירוש

ד- פירוש ה - על הפירוש

א/פ יל זמן = מספר זמן חסד;
זמן חסד